

Kesä takana

Lahti 31.10.2022

Ville Melasen lähettikirje 4/2022

31.10.2022

Kesän jälkeisiä tunnelmia

Kulunut kesä oli mielenkiintoinen. Karkun evankeliumijuhlan jälkeen kirjamyyntini sai yllättävän piristysruiskeen. Toiveeni ja rukoukseni on, että perinteisiä kirjoja vielä ostetaan ja luetaan. Näyttöpäätekirjat eivät ole oikeiden kirjojen veroisia, joskin ne saattavat kulkea helpommin mukana myös sellaisiin maailman kolkkiin, joissa perinteisen kirjallisuuden hallussapitoa – saati levittämistä – ei katsota hyvällä. Syksy ei ole tuonut toistaiseksi muutosta Venäjälle kulkemiseen, vaikka vähän yritystäkin on ollut. Suomen ulkoministeriö ei ole pitkään aikaan suosittanut minkäänlaista matkustamista Venäjälle. Jotkut ovat kuitenkin käyneet. Olen paljon rukoillut ja pyytänyt viisautta Venäjälle menoon. En ole edes varma, onko oleskelulupani enää voimassa ja siitäkin syystä tekisi mieleni käydä Venäjällä. Jos se ei ole voimassa, olenko enää ollenkaan toivottu henkilö Venäjällä vai voinko kenties jatkossa anoa viisumia ja tehdä sen myötä matkoja Venäjälle? On vuosia puhuttu myös siitä, että pastori tarvitsee Venäjälle mennäkseen ”uskonnolliset asiat” -viisumin eikä mitään bisnes- tai turistiviisumia. Tällä hetkellä jälkimmäistä ei edes myönnetä. Onko kirkollisen alan tehtävät bisnestä, siinäpä vasta kysymys!

Historiaa oppimassa

Minulle on syksyn aikana esitetty paljon Venäjän nykytilaan liittyviä kysymyksiä. Olenkin tullut jonkunlaiseksi Venäjä-asiantuntijaksi. Oli mielenkiintoista syventyä vastapainoksi luterilaisuuden historiaan ja oppia tai palauttaa historian asioita mieleen valmistautuessani opettamaan siitä muita. Ajatella, että ensimmäinen luterilainen seurakunta perustettiin Moskovaan jo 1550-luvun lopulla! Luterilaisuus levisi melko varhain myös Siperiaan asti. Ainakin Irkutskin alueella liikkui luterilaisia sotilaita 1600-luvun alussa. Sotilaat oli yksi merkittävä ammattiryhmä luterilaisuuden tuomisessa Venäjälle unohtamatta monien alojen huipposaaajia. Iivana IV (Julma) oli niin kiinnostunut luterilaisuudesta, että pyysi Tanskan kuningasta lähettämään hänelle venäjänkielisen käännökseen Augsburgin tunnustuksesta ja Lutherin katekismuksesta. Augsburgin tunnustus oli ensimmäinen luterilainen tunnustusasiakirja, joka luettiin juhlallisesti ääneen luterilaisten uskonilmaisuna keisari Kaarle V:n edessä 25.06.1530. Venäjän hallitsijoista Pietari Suuren mainitaan silloin tällöin osallistuneen luterilaisiin jumalanpalveluksiin. Lähes kaikki Venäjän hallitsijat suhtautuivat luterilaisiin melko myönteisesti Iivana Julmasta lähtien. Erikoista on se, että hallitsijoista se, joka ehkä kaikkien vähiten välitti luterilaisista, hyväksyi Venäjän yhtenäiselle luterilaiselle kirkolle ustaavin eli kirkon perusasiakirjan, mikä antoi luterilaiselle kirkolle vahvan laillisen aseman Venäjällä. Kyseinen hallitsija oli Nikolai I ja hän vahvisti ustaavin allekirjoituksellaan vuonna 1832 eli 190 vuotta sitten. Tuon vanhan ustaavin jälkiä näkyy myös nykyisessä Inkerin kirkon ustaavissa. Vaikka yhdessä varmasti toivomme, että luterilaisuus ei olisi Venäjällä pelkkää historiaa, on kuitenkin hyvä tietää ainakin jotain sen historiasta. Luterilaisuus ei ole mikään uusi ilmiö itänaapurissamme.

Mitä Siperia opetti?

Virpi Kurvinen teki minusta haastattelun 26.08. julkaistuun Uusi Tie-lehteen ja vähän myöhemmin Leif Nummela haastatteli minua "Cafe Raamattu"-ohjelmaan, joka löytyy TV7:n arkistosta. Hakusanalla "Cafe Raamattu" löytää sivun helposti. Molemmissa haastatteluissa kerron kokemuksistani Siperiassa. Minulla ja perheelläni on oma historia Siperiassa. Toivon kuitenkin, ettei Siperia ole minulle pelkkää historiaa. Lapsetkin aina välillä kaipaavat päästä katsomaan vanhoja kotikontuja. Siperia opettaa edelleen siellä asuvia kerrospukeutumisen tärkeydestä. Kestovastaukseni perinteiseen "Mitä Siperia opettaa?"-kysymykseen on siis, että se opettaa kerrospukeutumisen merkityksen.

Lahdessa Paavalin jalanjäljissä

Syys-lokakuun taitteessa opetin Heikki Haatajan ja Johannes Häkämiehen kanssa Lahden Lutherin kirkossa Apostolien tekoja. Kävimme loppuun Paavalin toisen lähetysmatkan ja aloitimme vähän kolmannen käymistä. Niin kuin on monen muunkin lähetystyöntekijän, niin oli myös Paavalin taival välillä vaikea. Evankeliumi kyllä menestyi ja saavutti uusia ihmisiä. Se koki myös vastustajansa julistajineen. Eräs käsittelemämme raamatunkohta oli Paavalin ja Siilaksen erikoinen vankilareissu. Opettaessani tuosta Apostolien tekojen 16. luvun kohdasta kerroin kuulijoille, että se on raamatunkohta, jonka Helmi ja Vilja halusivat kuulla monen monet kerrat Krasnojarskissa asuessamme. Tuo kertomus on todella mukaansa tempaava niin pienille kuin isoille kuulijoille ja lukijoille. Yön pimeydessä ja tuskia täynnä apostolit rukoilivat ja ylistivät Jumalaa niin, että vankitoverit olivat ihmeissään. Piestyt apostolit eivät olleet voimiensa tunnossa, mutta Herra oli heikoissa väkevä ja Sana kosketti monia sydämiä. Tuona yönä eivät auenneet ainoastaan vankilan ovet, vaan myös vanginvartijan ja hänen talonväkensä sydämet vastaanottamaan Herran hyvyden. He saivat syntyä kasteessa Jumalan lapsiksi ja saivat viettää riemullista juhlaa apostolien kanssa. Pimeys muuttui valoksi ja suru iloksi pakanoiden tultua kristityiksi. Itsekin vankiloissa vierailleena olen nähnyt ihmisissä myönteisen muutoksen. Se on Pyhän Hengen työtä.

Kuulumisia kentältä

Krasnojarskiin olemme lopulta saamassa uuden kirkkoherran, kun virkaa innostui hakemaan kaksi nuorta miestä. Jakutskiin toivomme saavamme paikallisen työntekijän uskonnollista ryhmäämme kaitsemaan. UlanUden kirkkoprojekti on loppusuoralla, mutta kirkon vihkiminen kannattaa toimittaa aikaisintaan ensi keväänä tai kesänä. Joskus projektin valmiiksi saaminen vie kuitenkin myös loppusuoralla yllättävän paljon aikaa. Nyt ei tarvitse eikä kannata hätäillä. Seurakunnat ovat saaneet edelleen toimia ilman ylimääräisiä rajoituksia myös tänä poikkeuksellisena aikana. Välillä tosin koronatilanne on ollut paikka paikoin hankala, mutta näyttää siltä, että uusia suuria rajoituksia ei olla asettamassa koronan takia. Inkerin kirkon piispa Ivan Laptev kävi syksyllä saarnaamassa Lahden Lutherin kirkossa. Kyseisen vierailun yhteydessä hän totesi, ettei Inkerin kirkon jäsenille ole kasvanut sarvia päähän eikä häntiä takapuoliin. Inkerin kirkosta ei ole tullut vihollisemme. Se on kirkko, joka on kutsunut rukoilemaan rauhan puolesta ja se on kirkko, joka rukoilee rauhan puolesta. Tehkäämme mekin niin! Näin tehdessämme pyydämme, että Jumalan hyvä tahto toteutuisi. Se ei ole keneltäkään pois, vaan se on kaikkien parhaaksi.

Sana

"Yksi Herra, yksi usko, yksi kaste." (Ef. 4:5)

Jokainen ihminen on uskonnollinen, mutta jokainen ihminen ei ole uskovainen. Uskonnollinen suomalainen saattaa olla käymättä pyhäpäivinä kaupassa ja välttää tekemästä monia muita asioita, joita on tapana tehdä arkisin. Uskonnollisella ihmisellä on tiettyjä tapoja, jotka on peritty vanhemmilta sukupolvilta. Hän pyrkii osoittamaan teoillaan olevansa mallikansalainen. Juuri tuollainen mallikansalainen – ihmisten mittapuulla hyvä ihminen – hän voi olla, mutta tuollainen uskonnollisuus ei häntä pelasta. Monissa maailman maissa on vielä perinteistä pakanuutta, jossa luodaan itselle esimerkiksi jostain esineestä oma jumala. Länsimaiselle ihmiselle suuri epäjumala on raha ja omaisuus. Se, mihin turvaat, on Jumalasi. Onko tuo Jumala oikea, elävä Jumala vai onko se jumala, joka kuolee samana hetkenä kuin sinäkin? Oikea ikiaikojen Jumala kantaa sinut käsivarsillaan

taivaan valtakuntaan asti. Hän tunnustaa sinut lapsekseen Pyhän kasteen perusteella, jossa olet tullut yhdistetyksi siihen täydelliseen syntien sovitukseen, jonka Jumalan ainutsyntyinen Poika on valmistanut. Uskosta tähän Jumalaan olet vanhurskas. Usko ei ole pelastuksen perusta eikä teko pelastukseen. Pelastuksen perusta on Kristuksen sovituskoulu.

Olemme uskosta vanhurskaita, koska tekojen kautta emme koskaan pysty tulemaan vanhurskaiksi eli Jumalalle kelpaaviksi. Kaste ja usko liittävät meidät Kristukseen. Ne ovat kalliita Jumalan lahjoja meille pelastustamme varten. Älkäämme siksi pitäkö halpoina näitä armonvälineitä! Älkäämme turvatko tämän maailman epäjumaliin! Älkäämme luottako edes omaan itseemme pelastuksen kalliissa asiassa, vaan laittakaamme kaikki turvamme Kristukseen! Yksi kaste ja yksi usko liittävät meidät Kristuksen yhteiseen kirkkoon eli sekä siihen joukkoon, joka on siirtynyt ajan tuolla puolella olevaan kirkkoon että vielä täällä kilvoittelevaan joukkoon. Kristuksen kirkkoon kuulumisen kannalta ei ole merkitystä maallisella kansalaisuudellamme, yhteiskunnallisella asemallamme, sukupuolellamme, ihonvärillämme, iällämme eikä muilla vastaavilla eroilla ihmisten välillä. Kaikkia ei ole kastettu eivätkä kaikki usko. Epäusko erottaa kirkosta. Lähetyskäskey odottaa täyttymistään. Pysykäämme siis kasteen armossa ja uskon osallisuudessa ja johdattakaamme armosta osattomia armon ja uskon osallisuuteen!

Lähetysterveisin,

Ville

Esirukousaiheita:

Kiitos Jumalan varjeluksesta!

Kirkkoprojektien suotuisaa etenemistä Siperiassa

Valoa tulevaisuuden suunnitelmiin

Pandemian päättymistä

Pitkämielisyyttä, kestävyyttä ja rauhaa maailman kansoille!

ville.melanen@sley.fi

<https://www.taivaallinenlahja.fi/susanna-ja-ville-melanen>

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Ville Melasen: työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Ville Melasen rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 09 2513 9228

Viitenumero- ja osoiteasiat: anna-liisa.markkula@sley.fi tai puh. 050 321 8614

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa RA/2021/1127